

ELISE KOVA

TAHTIN
KÖPEĐİ

ALTIN MUHAUZLAR SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

Çeviren
Ece Yücesoy

Kendi başının çaresine bakan herkes için

ÖNSÖZ

Bu kitap –bu üçleme– Hava Uyanıyor serisinden önce geçen olayları anlatıyor. Fakat...

Bu kitap, okurların orijinal seriden önce veya sonra okuyabilecekleri şekilde yazıldı.

Hava Uyanıyor serisini okumuş olanlar, bu kitaptaki dünya ve karakterlere kendilerini daha aşına hissedebilir. Okumamış olanlar ise Altın Muhafızlar üçlemesiyle başlayarak daha büyük bir hikâyenin ilerleyişine kronolojik olarak tanıklık edecekler.

Eğer orijinal seriyle başlamak isterseniz ne yapacağınızı biliyorsunuz.

Ya da devam edin ve Solaris İmparatorluğu'ndan geçmiş en seçkin savaşçı grupla tanışın.

JAX

Yakalanırsa bu onun sonu olacaktı.

Jax bunu yedi sefer yapmıştı – bununla sekiz mi olmuştu yoksa? Ve biri hariç hiçbirinde ne yakalanmış ne de ihbar edilmişti. *Bu sefer farklı olacak*, diye teskin etti kendini.

Avucunun içine güzelce yerleşmiş zarif parmaklar Jax'in gerginliği yüzünden ince bir ter tabakasıyla kayganlaşmıştı. Kızı kameriye, şafak sökmeden önceki loş saatte gölgelerin içinde kalmış bir gölgeden ibaret olan o yere götürdü.

“Burada kal,” diye emretti. “Değersiz gözlerin, güzelliğinde gezinmesini istemeyiz.” Geniş sırtışı kızın kıkırdamasına sebep oldu ve Jax parmağını kızın hâlâ şiş olan dudaklarına bastırdı. “Sessiz ol yoksa istenmeyen gözleri üzerimize çekebilirsin.”

Kızın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve hafifçe başını salladı. Genç kadın güzeldi: hokka gibi bir burun, Güney'e özgü lepiska saçlar. Ama Jax için sadece bunlardan ibaretti. Başka bir kadın, başka bir sabah, adına çalıştığı genç kız avcısının arkasını temizlediği başka bir iş.

“Güzel,” diye fısıldadı kıza doğru eğilerek. Sırtışı, bir hayvanın dişlerini göstermesine benzedi. “Çünkü eğer yakalanırsak, eminim ailenin bu konu hakkında söyleyecek bir çift lafı olacaktır.”

Kızın mükemmel kavisli kaşları çatıldı. “Bunu yapmazsın.”

“Ben yapmam ama *insanlar* konuşur, tatlım, özellikle de kale halkı.” Jax, İmparatorluk Sarayı kadar dedikoduya susamış bir yerde hiç bulunmamıştı. Senatodaki kadınlar ve erkekler efsanevi vampirler gibiydi, dedikodu da onlar için kandı. Kokusunu alır almaz saldırıya geçerlerdi.

Prens Baldair bir lordun küçük çiçeğindense saray hizmetkârları ya da muhafız adayları gibi daha ulaşılabilir meyveleri koparmayı düşünmeliydi cidden. Ama bu, anılmaya başladığı isimle “Gönülçelen Prens” için fazla kolay olurdu.

Jax kesişen koridorları inceledi.

Buraya daha önce sadece bir kez, buraya çıkan gizli merdiveni ilk keşfettiği zaman gelmişti. Ve tıpkı o zaman olduğu gibi şimdi de etrafta hiç yaşam belirtisi yoktu. Duvar halıları eski püsküdü ve tozdan grilemişti. Heykeller örümcek ağlarıyla kaplanmıştı.

Solaris İmparatorluğu henüz gençti, sadece otuz beş yıllıktı. Ama Lyndum’un Solaris Krallığı ilk çağlara uzanıyordu. Bu eski neslin Güney Sarayı, üç yıl önce tehlikeli suçları nedeniyle tahta hizmet etmeye mecbur bırakılmasıyla Jax’in hem evi hem de hapisanesi olmuştu. Kadim bir yapıydı ve derinlikleri çoğu insan için bir sırda, bu yüzden de tehlikeli olduğu düşünülürdü ve yasaklı bölgeydi.

“Eh, etrafta kimse yok gibi.” Kıza yanına gelmesini işaret etti.

Kız pencere pervazlarının birine parmağını sürterek kalın toz tabakasında uzun bir çizgi bıraktı. “Uzun süredir kimse gelmemiş gibi görünüyor.” Yüzünü buruşturdu ve aniden hapşırıldı.

“Senin için daha da iyi.” Kızı yönlendirirken hızlı bir tempo tutturdu.

Koridor boyunca Baba’nın değişen evrelerini gösteren heykeller vardı. Kaosun en güçlü olduğu zamanlarda dolunay tarafından güçsüzleştirilmiş ve cılız yüzünde derisini kemikten ayırabilecek kadar çoğalmış kırışıklıklarla yaşlı bir zavallıdan, ay tamamen gökyüzünden kaybolduğunda tanrısallığın safi simgesine dönüşmesi – zaferi ölümsüz bir tanrı.

Jax, heykelin elinde tuttuğu sivri uçlu mızrağı yakalayıp döndürdü. Metalik bir *klik* sesi duyuldu ve kapı mandalı yerinden çıkarken soldaki duvar iç geçirme benzeri bir sesle açıldı. Yanındaki genç kadının nefesi kesildi.

“Başka bir gizli geçit mi?”

“Bu koridorlarda senin bildiğinden çok daha da fazlası kıvrılıyor.” Çoğu kişinin bilebileceğinden daha fazlası olduğuna bahse girerdi. Jax taş cepheli kapıyı açıldığı noktaya kadar ittirdi. “Gelin, güzel hanımefendi. Şafak söktüğünde babanızın sizin yatakta olmadığını fark etmesini istemeyiz.”

Jax bir elini kaldırıp omuz hizasına getirerek başparmağı ve işaretparmağını birbirine sürttü. Parmaklarını ayırdığında ise tam da onu yerleştirdiği yerde, havada süzülen bir alev zerresi belirdi. Kabaca yontulmuş tünele turuncu bir bulanıklık yayarak engebeli zeminde kayıp düşmemelerine ancak yetecek kadar ışık sağladı.

Jax gözlerini tekrar kıza çevirdi. Orada öylece donakalmış, sanki Jax ona doğru savuracağı bir kılıç çıkarmış gibi gözlerini karşısındaki adama dikmişti. Jax beklediği tepkiye kendini hazırlayarak ağırlığını bir bacağından diğerine verdi.

“S-sen bir büyücüsün,” diye kekeleydi kız.

“Öyleyim.” Jax sırttı. “Ve sen de Lord Coven’ın en küçük kızı-sın. Ve bu da bir gömlek.” Kıyafetlerini çekiştirdikten sonra duvarı işaret etti. “Bu da taş.”

“Benimle oyun oynamal!” Kızın sesi tizleşmişti. “Baldair neden bana bir büyücünün eşlik etmesine müsaade etsin ki?”

“Çünkü ben onun en sadık köpeğiyim.” Jax kıkırdadı. “Gel hadi.” Tekrar kızın eline uzandı.

Adamın parmak uçları tenine değer değmez kız, Jax onu ateşiyle yakmış gibi elini çekip özenle öteki eliyle sardı. “Bana dokunma, seni canavar.”

Kelimeler kulaklarında uğuldarken Jax ânında elini geri çekti. Kızın bakışları Jax’in ateşinin olabileceğinden on kat daha yakıcıy-

di. Bu, Güney'e taşındığından beri gittikçe aşına olduğu bir bakıştı ve Kristal Mağaralar Savaşı'ndan beri daha da kötülemişti.

"Pekâlâ, sana dokunmayacağım." Jax omuz silkti. "Ama yakınımda kal yoksa aşağıda kaybolabilirsin."

"Seninle beraber aşağı geleceğimi nereden çıkardın?" Kız kapıya doğru geriledi.

"Çünkü sen sarayın çıkışlarından birine ulaşana kadar iyiden iyiye sabah olur ve herkesin gözlerinin önünde o utanç yürüyüşünü yapmak zorunda kalırsın." Genç kadının mavi gözleri Jax'ten geldikleri koridora kaydı birden. Jax bir adım geri attı. Ne kadar sinir bozucu, yaralayıcı ve önyargıları fazlasıyla *Güneyli* olursa olsun bir kadını tehdit etmeyecekti. Kasten değil.

Dünyanın hakkımda ne düşünmesine izin verirsem vereyim.

"Ya da..." dedi dalga geçercesine nefesi kesilmiş gibi yaparak, "bir büyücünün yardımını alıp gizlice kısa yoldan çıkabilirsiniz."

Kız arafta kalmıştı. Yaşadığı iç çatışma yüzünün her tarafından açıkça okunuyordu. Ancak mantık, önyargı karşısında ender görülen zaferlerinden birini kazandı ve kız bekleyen karanlığa onunla birlikte adım attı.

Jax başını dik tuttu, omuzları salınarak uzun adımlarla yürüyordu. Kız, kaskatı ve sessiz bir kefenle sarılmışçasına onu takip ediyordu; bir prensle yaşadığı skandal kaçamaktan gizlice dönen o uçarı kızıdan eser yoktu. Jax elini uzun siyah saçlarından geçirerek yüzüne düşen tutamları çekti. Böylesi daha iyiydi, insanlar ona çok yaklaşmayı akıllarından geçirmedeğinde her şey daha iyiydi.

Yolda tek bir sapak vardı; duvarın içinde, Jax'in bilmediği yerlerin derinliklerine kıvrılarak uzanan dar bir geçit. Bu geçidi yeni keşfetmişti ve o da kazayla olmuştu zaten. Başkent'in mağaralarını keşfe çıkıp içlerinde ne olduğuna bakmaya henüz zamanı olmamıştı. Muhtemelen bu şansı asla elde edemeyecekti.

Hayatı artık tek bir amaç üzerine kuruluydu: Tahta hizmet etmek. Bunun dışındaki her şey ikincildi. Onun için çok az şey vardı.

“Buradan nereye gideceğiz?” diye fısıldadı kız gergince. “Burası çıkmaz yol mu? Büyücü...”

“Sadece başka bir kapı.” Jax taş tünellerin keskin bitişindeki ahşap panellere oyulmuş oluklara uzanırken gözlerini devirdi. İyice yüklendi ve kapıyı yalnızca ikisinin geçebileceği kadar yana çekti.

Centilmen numarasına devam ederek kıza önden buyurmasını işaret etti.

Leydi onu dikkatlice süzdü ama başını dik tuttu ve kendini açıklığa sıkıştırarak geçmeye başladı. Sonunda hafifçe bir dönmesi gerekti ama çok geçmeden ötedeki loş odaya yalpalayarak girdi ve keskin bir şekilde nefesini içine çekti.

“Ne oldu?” Jax beklenmedik herhangi bir tehdidi savuşturmak amacıyla parmaklarının ucunda büyüyle kendini açıklıktan itirdi.

Ama orada başka kimse yoktu. Daha önce geçtiğiyle aynı odaydı. Şafağın erken saatleri kalın toz tabakasını aydınlatırken odayı hayaletimsi bir alevle kaplıyordu. Jax alışkanlıkla en boş kitaplığı ittirip duvara yaslayarak girişlerini bir kez daha kapadı.

Leydi dehşete düşmüş bir hayranlıkla duvarların birinde asılı olan halıya bakıyordu, hantal dokuma dikildiği çubuğa zar zor tutunuyordu. Öyle özel bir şey değildi. Ana sarayda bunun üç katı güzelliğinde duvar halıları vardı. Kızın hayranlığını uyandıran şey, siyah arka plan üzerindeki mavi, üç başlı mızraktan ibaretti.

“Bu ne?” diye sordu kız, halıyı suçlarcasına dürtüklerken.

“Ben de siz bana açıklayabilir misiniz diye merak ediyordum.” Jax kollarını göğsünde kavuşturarak, onu takip eden alev zerresini söndürdü.

“Benimle oyun oynama, büyüçü.” Kız, az önce alevin olduğu yere baktı, onun şimdi yok olması kesinlikle kızın dikkatini Jax’in suratına çeken tek şeydi.

“Gözlerini benden alamıyor musun?” Jax bu iddiasını yutturmaya çalışırcasına sırttı. Kız muhtemelen alevin mavi hayaletinden gözlerini kırptırarak kurtulmaya çalışıyordu hâlâ.

Bu fikirden öğrenerek hiç de leydilere yakışmayan bir ses çıkardı

ve dikkatini yeniden küçük duvar halısına verdi – esasında bir bayraktan büyük değildi. Yüzündeki düşmanlık yerini o yasaklı meraka bıraktı.

“Ne oldu?” diye sordu Jax, özenle şekillendirdiği imajına hakiki bir merakın sızmasına izin vererek.

“Gerçekten bilmiyor musun?”

“Belli ki.”

Kız onun yüzünü inceledi ama adamın yalan söylediğine dair hiçbir emare yoktu. Jax kızın bu garip tavrından hiçbir şey anlamamıştı.

“Bu onun işareti.”

“Onun?”

“Korsan Kraliçe’nin,” derken kızın sesi tamamen bir fısıltı hâlini almıştı.

“Korsan Kraliçe mi?..” Jax hafızasını yokladı. O büyürken Batı’daki liman şehri Norin’de her zaman korsan hikâyeleri anlatılırdı. Orada geçirdiği on beş yılda mutlaka bir şey duymuş olmalıydı... Birden dank etti. “Adela Lagmir mi?”

“Onun adını anma!” diye tısladı kız. “Eğer bunu yaparsan laneti uyandırırısın.”

“Bir hayaletten mi korkuyorsun?” Jax parmaklarını kaldırdı ve havada kapatıp açtı.

“Tüm canlılar içinde en çok bir büyücünün onun lanetini ciddiye almasını beklerdim.” Jax, büyücülerin “insan” olarak bile adlandırılmaya layık olmadığını kafasına not etti. “Sırf onun adını andığın için bile üç başlı mızrağı seni delip geçsin.”

Kız ciddi, diye fark etti Jax. Adela Lagmir hakkındaki hikâyeleri ve engin denizlere saldığı dehşeti çocukluğundan beri duyardı. Ama Norin rıhtımlarında onun adının anılmasının tek sebebi şanssızlığa gülüp geçmekti. Yelken bezi mi yırtıldı? Adela. Balıklar erken mi bozuldu? Adela. Onun adının, karşısında duran kadının bariz bir şekilde hissettiği korkuyla ilişkilendirildiğini hiç duymamıştı daha önce.

Güneyliler çok batıl inançlı. Yine de meraklanmıştı ve mantığını bir kenara bıraktı. “Neden onun adının bir lanet olduğunu düşünüyorsun?”

Jax sorduğuna ânında pişman oldu. Görevinden, amacından, ona emredilenden sapıyordu. Korsan lanetlerini ya da sembollerini umursamamalıydı. Baldair ona net bir emir vermişti ama o, yoldan çıkmıştı.

Sen sadece hizmet etmek için varsın, dedi suçluluğunun ve kendine duyduğu nefretin vücut bulmuş hâli olan ses zihninin gerilerinde onu azarlayarak.

Jax kızın açıklamasını durduramadan devreye kader girdi. Odanın karşısındaki kapı aniden açılıp başka bir çifti ortaya çıkardı.

Gözleri ve saçları giydiği kıyafetler kadar koyu, bir ağaç gibi zarif ve uzun bir adam, esmer bir kadına eşlik ediyordu. Yüzlerindeki entrikayla dolu gülümsemeler, Jax’in saklanma yerleri olduğunu tahmin ettiği odanın çoktan kapılmış olduğunu görmeleriyle birlikte hızla kayboldu.

“Ah, Prensım, bu sabah erkencisiniz.” Ensesindeki saçları çekip kafasını geriye yatırarak iç geçirdi. Bunun kötü sonuçlanacağını şimdiden biliyordu.

“N-ne... Ana adına, sen burada ne yapıyorsun?”

“P-prens?” Bakışları Jax ve kapıda duran adam arasında gelip giderken bu sözcük genç kadının boğazında takılmıştı. “Prens Aldrik?”

Karşısındaki adamın kim olduğunu idrak edince kızın yüzündeki kafa karışıklığı ifadesi parça parça silinip gitti.. İmparatorluk’ta sadece iki prens vardı ve kız önceki gece genç olanıyla yatmıştı. Bu da geriye tek bir basit çıkarım bırakıyordu – karşılarında duran adam Veliaht Prens ve kötü şöhretli Ateş Lordu’ydu.

Jax bu idrakin yanında duran kızda uyandırdığı korkunun o eşsiz aromatik kokusunu neredeyse alabiliyordu. Bu, pek çok kez gözlemediği bir tepkiydi. Aldrik’in istikrarlı bir şekilde kendini toplumdan soyutlamasının ve Kristal Mağaralar Savaşı’ndan he-

men sonra keskinleşen üslubunun iyice kötüleştiği karanlık bir hayranlık ve çarpık bir endişeydi.

“Jax.” Aldrik’in sesi uzaklardaki bir gök gürültüsü gibi uğursuzca gürlendi. “Neden burada olduğunu açıklamak için bir dakikan var; bu açıklamanın mantıklı olması ve Baldair’i içermemesi iyi olur.”

Veliaht Prens açıklamasını “mantıklı” bulmayacağından ve bu açıklama kesinlikle Baldair’i içereceğinden diyecek bir şeyi yoktu. Jax tırnaklarıyla uğraşarak o bir dakikanın geçmesini ya da Prens’in alev almasını bekledi.

Her ikisi de eşit derecede muhtemeldi.

ERION

Erion alınındaki teri sildi. Antrenman sahalarının sabahki serinliği gün ışığıyla kırılmıştı ve dağ yamacının zirvesindeki buzullardan esen ve hâlâ buz gibi olan rüzgârları neredeyse hoş karşılayacaktı.

Neredeyse.

“Şimdiden pes mi ediyorsun, Lord Erion?” Bu sabahki talimlerin lideri Albay Zeriam daha genç bir muhafıza yardım ettiği yerden seslendi.

“Tabii ki hayır.” Erion biraz dikleşti. Zeriam, Doğu’nun fethinde İmparator’un sağ koluydu. Batı Savaşında en yüksek rütbeli komutandı, Baş Albay’dı. En son dört yıl önce Kristal Mağaralar Savaşı’nın sona ermesinde çok önemli bir rol oynamıştı.

Batı’da, Erion’un böyle bir adamdan onay görmeyi beklemesi karşısında kaşlarını çatacak pek çok kişi olabilirdi. Son Mhashan Kralı’nın katledilmesine yardımcı oluşunun Zeriam’ın değerini azalttığını düşünürlerdi. Ama burada öyle insanlar yoktu. Gurura ve tarihe önem vermeye devam etmiş ve Batı’da takılıp kalmışlardı.

Erion daha iyi yetiştirilmişti. Her yerde müttefikinin olmasının değerini biliyordu. Krallıklar yükselir ve çökerdi; tüm mesele galip olanın yanında yer almaktı.

Bu kişisel değildi. Politika asla öyle değildir. Ve dünya da devasa bir politik oyundu.

“Bir haftadan kısa süredir buradasın ve sanki sadece günlerin kalmışçasına çalışıyorsun.” Zeriam, Erion’un ahşap bir hedefe kılıcıyla saldırdığı yere geldi.

“Sizin kadar yetenekli birinin emrinde çalışma imkânım varken, Albayım, hiç zaman harcanmamalı.” Erion net ve rahat bir tavırla konuşmuştu. Sosyal oyunlar onun için çaba gerektirmezdi.

“Bütün kış özlediğim övgü bu işte.” Zeriam kıkırdadı. “Genç prensimiz seni daha önce davet etmeliydi. Kendi eğitimine de faydası olabilirdi, ne de olsa sen gittiğinden beri onun sahaya düzenli olarak geldiğini hiç görmedim.”

Erion övünçle hafifçe gülümsemekten kendini alamadı. Geçen yaz Albay’a kendini, Prens’in beş gününü antrenman yaparak geçireceğini garanti ederek sevdirmişti. Bu rüşvet gerektiren bir başarı olmuştu ama tamamlandığında Erion’un, Kaçak Prens’i idare edebildiği algısı kuvvetlenmişti – bu da pek az kişinin öne sürebileceği değerli bir iddiaydı.

Gülümsemesi soldu. Erion’un arkadaş olarak gördüğü bir adamı kendi politik kazançları uğruna yönlendirmesinden gelen bir zaferdi bu. Annesi bütün kış, bunun doğru seçim olduğuna dair onu teskin edip durmuştu ama Erion’un yüreği hâlâ huzursuzdu.

“Ne oldu?” Albay, Erion’un ifadesindeki değişikliği fark etmişti.

“Ah, sadece Baldair’in beni kış için davet ettiğini düşünüyordum.” Erion kendisini çabucak toparlayarak kıkırdadı. “Kar bu kadar yükselmişken bana bu esintili koridorlardan daha az keyif verecek çok az şey var.”

“Sen ve senin zayıf Batılı kanın.”

“Ben de size aynıısını söyleyebilirim, Albayım ama tam tersi için.” Albayla yakınlığını ölçmek üzere nabız yokluyor, ilişkilerinin sınırlarının nereye uzandığını görmek için hafifçe zorluyordu.

Albay alay edercesine dudak büktü ama bozulmuş gibi görün-

müyordu. “Bir seferinde yıllarca Batı’da bulunmuştum. Sıcaklığını gayet iyi biliyorum.”

“Bundan keyif aldığınızı söylediğinizi duymuyorum,” diye şaka yaptı Erion rahat bir tavırla. Eğer Albay, Erion’u sadece memleketinin fethinden bahsederek huzursuz etmeye çalışıyorsa hayal kırıklığına uğramak üzereydi. “Her neyse, anıları belki başka bir sefere yâd ederiz, zira yüz tekrarın daha ellincisindeyim.”

“Baldair yüzünü gösterene kadar iki yüz yaparsın.” Albay Zeriam sohbetlerinin bittiğini ifade etmek için başını onaylarcasına sallayarak Erion’un yanından geçti. Bir sohbette gücü elinde tutanın kim olduğunu, o sohbeti başlatma ve bitirme becerisinin kimde olduğuna bakarak söyleyebilirdiniz. “Kılıç ustalığında onu geçebilirsin.”

Erion bu iltifatı başını alçakgönüllü bir şekilde hafifçe sallayarak aldı ve ânında aklından çıkardı. Aldatıcı tevazudan mustarip değildi. Prens Baldair’in esrarengiz bir kılıç yeteneği vardı. Sanki kılıcını tutar tutmaz çeliği deriye dönüştürüyor, silah koluyla bir oluyordu. İkisinin yeteneği arasında, Erion ne kadar antrenman yaparsa yapsın aşılamayacak doğal bir uçurum vardı.

Baldair, sanki bir şekilde kendisi hakkında konuşulduğunu anlamış gibi, İmparatorluk’un antrenman sahası olarak kullanılan geniş, tozlu arazinin öteki ucunda belirdi. Görünüşüne bakılırsa, Prens yataktan çıkmaya daha yeni zahmet etmişti. Yeleği gömleğinin kırıksıklığını zar zor gizliyordu ve elleri saman renkli saçlarını tararken dolaşık tutamlara takılıyordu.

Ama yine de kimse ona kızmamıştı. Bu adam sahaya üzerine çuval geçirmiş, yıkanmamış ve sarhoşluktan sendeleyerek girebilirdi ve sanki Baba’nın yeryüzünde yürüyen suretiymiş gibi karşılanırdı.

İster soylu olsun ister alt tabakadan, herkes Baldair’in arkadaşışydı. Erion’un daha önce başka bir yerde görmediği bir rahatlık vardı üzerinde ve onun büyüüne kapılmış pek çoğundan biri olsa da Erion’un onu tamamen çözmesi için uzun bir yolu vardı. Genç kızlar kaderlerine yansın, Baldair’in gülümsemesi bulaşıcıydı. Gürleyen kahkahası, neşesinin tınılarıyla insanın iliklerine işlerdi. Hem

görünüş hem ruh hâli açısından altın gibi parlar ve lakabının hakkını verirdi.

“Bu Altın Prens’imiz değil mi?” diye dalga geçti Erion, ensesindeki teri silerken. Ailesini gururlandırmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, Baldair’in karşısında onların teşvik edeceği türden odaklı politik hesapları yapamıyor gibi duruyordu. Bu, güneş ışığının altında saklanmaya çalışmak gibiydi. Daha da utanç verici olan ise zaten bunu yapmak istememesiydi.

“Sen de başlama.” Baldair, Erion’u kolunun ön tarafını tutarak selamladı. “Şu sıralar herkes ‘Altın Prens’ meselesine takmış gibi duruyor.”

“Sana çok yakışıyor. Neredeyse Altın Uykucu kadar. Ya da Genç Kız Avcısı. Ya da Arkadaşlarını-Yalnız-Antrenman-Yapmaya-Terk-Eden. Ya da...”

“Anladım, anladım!” Baldair ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Ama o kız, ah, o kız, Erion, onu bir görmeliydin.” Diğer adam havada belli belirsiz, kaba hareketler yaptı. “O her şeydi.”

“Her şey’ ama sadece bir geceliğine.” Prens, hiçbir kızı bir mevsimden fazla tutmazdı. Açıkçası, bir mevsim etkileyici bir süre olurdu. Kötü alışkanlıkları geçtiğimiz yaz, o on altı yaşına bastıktan sonra, iyice batabileceği yeni bir dip keşfetmişti. O ve abisi kimin daha çok kadını yatağına alabileceğine dair berbat bir yarışa girmişlerdi. Bu, Erion’un Baldair’den bekleyeceği türden bir şeydi ama Veliaht Prens’in katılımı onu şaşırtmıştı. “Eğer böyle devam edersen, baban seni gerçekten hayatını yaşlı bir kadın olarak Ana’ya adaman için gönderecek.”

“Ben dikkatliyim!” dedi Baldair; sanki bu, davranışlarını mazur gösterirmiş gibi. “Hatta bu sabah onu kendim bile geçirmedim.”

“Sen yapmadıysan kim yaptı?” Erion neden sorduğunu bile bilmiyordu. Cevabı zaten biliyordu.

“Jax halletti. Yeni bir gizli geçit keşfetmiş ve...”

“Jax senin ayakçın değil.” Erion onu daha çok dehşete düşürenin hangisi olduğunu bilmiyordu: Açık bir şekilde Prens’in lafını

kesmiş olduğu gerçeği mi, Prens'in bunu umursamaması mı yoksa Erion'un bu hareketinden herhangi bir pişmanlık duymaması mı? Arkadaş olarak şakalaşırlardı ki bu dışarıya yansıtması gereken görünümdü. Ama bu arkadaşlık çok daha derinlere uzanıyordu ve aynı zamanda ailesinin politik amaçlarına hizmet ettiği gerçeğiyle ucuzlaşmış gibi de hissettiriyordu.

"Biliyorum." Baldair'in ses tonu ciddileşmiş, yanlarında olmayan arkadaşları için duyduğu hakiki endişe kendini göstermişti. Prens, Jax'i Erion'un sözüne dayanarak himayesine almıştı. Daha yeni tanıştığı bir adam için başka birinin sözüne güvenerek hâkim karşısına çıkan on üç yaşındaki bir çocuk. Erion, o gece Baldair'in aklına nasıl girdiğini ya da kendisinin soyluluğu bu kadar köklü ve hakiki birinin güvenini nasıl kazandığını hâlâ tam olarak anlayamıyordu.

Erion'un annesi durum karşısındaki duruşunu açıkça belli etmişti. Jax o korkunç suçu işleyip de unvanını kaybettiği an unutulmalıydı. *Le'Danların katillerle bir bağı olamaz.* Ama Baldair'in şefkati Erion'ununki cesaretlendirmişti ve hâlâ da öyleydi. Soylu bir isyandı bu.

"Onu kendi meşgul olduğum şeylere dahil etmenin ona... daha hoş karşılandığını hissettireceğini düşündüm," diye devam etti Baldair. "Kule'ye hapsedilmesinden iyidir."

"Neden onu daha normal şeylere dahil etmiyorsun, mesela antrenmanlara?" Erion iç geçirdi. Baldair'in niyeti kesinlikle iyiydi ama bunu hayata geçiriş şekli tatmin edici değildi.

"Büyücüler buraya asla gelmez." Prens antrenman sahasının ağzına kadar dolu zeminini işaret etti.

"Sen prensin. Bunu değiştirebilirsin." Erion kraliyet ailesinden birine unvanını hatırlatmak zorunda kalacağını hiç düşünmezdi.

"İsyan çıkar." Baldair başını iki yana salladı. "Hayal edebiliyor musun? Savaştan bu kadar kısa süre sonra? Burası Batı değil, Erion; büyücüler burada hiçbir zaman hoş karşılanmadı."

Erion iç geçirerek sahayı boydan boya inceledi. Baldair'in söy-

ledikleri yanlış değildi ama bu, Jax kendini böyle bir konumda bulduğu için üzülmesine engel olmuyordu. Hüküm giymiş bir suçlu, bir yabancı ve bir büyücü; gerçekten istenmeyen bir zavallının mutlak tanımı.

“Bir büyücünün buraya gelmesinin yaratacağı kaosu görebiliyorum. Tam da...”

“...şöyle görünürdü,” diye onun cümlesini bitirdi Erion, karanlık bir uğursuzluk gibi sahaya hücum eden gölgeyi işaret ederek.

“Baldair!” Onlara doğru hızla gelen görkemli büyücüden kızgın bir bağırış yankılandı.

Prens Aldrik birkaç adım arkasında tembel tembel ilerleyen Jax’le onlara yaklaştı. Prens’in sadece varlığı bile yaşlısından gencine herkesi iki yana ayırdı. Yoldan çekilmelerinin nedeni saygı değil, korkuydu. Hepsinin yüzünden okunuyordu, gözleri bu duyguyla koyulaşmıştı. Prens’in Kristal Mağaralar Savaşı’na sorgulanması muhtemel katılımına dair fısıltılar, İmparator daha onları bastırmadan hızla yayılmıştı.

Prens de bu duruma neredeyse hiç yardımcı olmuyordu. Savaştan sonra hâli tavrı tamamen değişmişti. Çoğu kişi bunu bir prensin ilk savaşından sonraki doğal olgunlaşması, savaşın ve yaşamla ölümün ham gerçeklerinin onda yarattığı değişim olarak algıyordu. Ama Erion daha derinlerde yatan bir şeyin farkındaydı. Daha büyük olan prensin gözlerinde Jax’in yansımaları görüyordu. Tamerinin bir daha mümkün olmayabileceği, ancak kalbin yeniden şekillenmesini gerektiren türden bir kırıklık.

“Aldrik, sesini duymam için saat henüz çok erken.” Abisi yaklaşırken Baldair abartılı bir tavırla esnedi. “Günün geri kalanında şiddetli baş ağrıları çekmeme sebep olacaksın.”

“Senin sadece varlığın bile bende şiddetli baş ağrıları yaratıyor,” diye hırladı Aldrik yumruklarını sıkarak.

Erion elini kılıcının kabzasına götürdü. Bu, Baldair’in yanında olduğunu göstermek için yaptığı bir hareketti. Ama aslında, Aldrik alevlerini çağırırsa çeliği onlara karşı hiçbir şey yapamazdı. Çünkü

Baldair kılıç kullanmakta ne kadar maharetliyse Aldrik de büyüü konusunda öyleydi.

Ayrıca İmparatorluk'un veliahtına karşı savaşırsa annesi onu asla affetmezdi.

"Ne istiyorsun, kara koyun?"

Erion, Baldair'in abisine taktığı hiç de yaratıcı olmayan lakabın zaman içinde solup gideceğini ummuştu ama görünüşe göre varlığını koruyordu.

Aldrik bu işlemeleymeyi duymazdan geldi. "Kendini ve saraydaki kadınların yarısını maskaralıklarınla rezil etmen yeterince kötü zaten. Ama Kule, skandallarını kapı dışarı edebileceğin şahsi geçidin değil."

"Kule mi?" diye mırıldandı Baldair masumca.

"Baldair... Jax, yapmadın değil mi..." diye fısıldadı Erion, önce iki prence, ardından da Batılı arkadaşına bakarak. Prens, gece randevusunu gizlice kaçırma işine Jax'i dahil ettiğini söylediğinde Erion bunun normal sınırlar içinde olacağını farz etmişti.

"Ben bir şey yapmadım." Baldair omuz silkti. "Jax, Melina güvenli bir şekilde çıktı mı?"

"Çıktı," diye onayladı Jax. "Gerçi biraz korktu."

"Onun korkunç olmaktan başka bir şey olmayı bildiğini sanmıyorum." Baldair abisine doğru kaba bir bakış attı. "Sanırım sana teşekkür edebilirim, *sevgili abim*, sonuçta tekrarı olmayacak. Ama sırf sen yatağına kadın alamıyorsun diye benim yatağımdakileri korkutarak kaçırmana gerek yok."

"Bu bir şaka değil, Baldair." Aldrik bir adım yaklaşarak kendini fiziksel olarak tekrar konuşmanın içine dahil etti. "Kule'nin güvenliği önemli. Eğer kız o geçidi hatırlarsa..."

"Jax, sence kız o geçidi hatırlıyor mudur?"

"Lafımı bölüp durmayı kes," diye hırladı Aldrik.

"Dünya senin etrafında dönmüyor, Aldrik."

"Senin aptal kaprislerine de boyun eğmiyor." Prens'in parmak eklemlerinde ateş çatırdadı. Erion dikkatle Baldair'e baktı. Aldrik'in

kardeşi olarak pek çok şeyden paçayı sıyrabilirdi ama bir sınırı aşmak üzereydi. “Cezanıza Büyüculük Bakanı’nın karar vermesine müsaade etmeliyim, ikinizin de.” Aldrik, Jax’i süzdü.

“Hadi ama, ona Victor de. Hepimiz onunla yakın olduğunuzu biliyoruz.” Baldair abartılı bir tavırla gözlerini devirdi. “Hani bilmesem, arkadaşını iktidara getirmek için bütün Kristal Mağaralar Savaşı’nı senin düzenlediğini düşünürdüm.”

Aldrik sanki bir darbeden kıl payı kaçınırmışçasına geriledi. Yüzünü ifadesiz tutmak için yaptığı onca provaya rağmen, incindiğini bir an için gözler önüne seren yüz ifadesi kaçırılacak gibi değildi. Dikleşti ve en olarak Baldair’in ancak yarısı olsa da ondan iki baş uzun olduğunu gösterdi.

“Ne?” Baldair de abisinin fiziksel değişimini fark etmişti. “Dövüşmek mi istiyorsun? Antrenman sahalarındayız.” Genç prens kılıcını kavradı.

“Sadece onunla hemfikir ol ve tekrar yapmayacağını söyle,” diye ısrar etti Erion. Sahaya göz gezdirirken fısıltıları duydu ve atılan bakışları gördü. Olaya karışmak onu iyi göstermekle kalmayacak, aynı zamanda kesinlikle Baldair’e de faydası dokunacaktı. Bu da kazandığı için suçlu hissetmek zorunda kalmayacağı bir politik zaffer olacaktı.

“Hayır, ben herkes gibi olmayacağım, onun karşısında sinmeyeceğim.” Baldair konu Aldrik olduğunda hem tamamen mantıksız hem de tam aksine bir o kadar da mantıklıydı.

“Buna saygı deniyor,” diye ısrar etti Aldrik.

“Buna korku deniyor.”

Büyük prensin suratı daha da asıldı.

“Prens Aldrik,” diye araya girdi Erion cesurca. Genç prensle bir yere varamamıştı, o yüzden şansını diğeriyle deneyecekti.

Aldrik, Erion’u süzdü ama araya girmesine müsaade etti. Erion’un babası onu Veliht Prens’ten uzak durması için uyarılmıştı. Eğer ailesi için güce yakınlığını koruyacaksa bunu sadece Baldair üzerinden yapmalıydı. Bu genel eğilimin aksine bir hamleydi, so-

nuçta veliaht Aldrik'ti ama Erion babasını sorgulamamıştı. Taleplerinde Erion'un hafife almadığı bir baskı vardı.

Ama Erion oldukça garip ve beklenmedik şekilde olsa da Veliaht Prens'le de bir yakınlık kurmuştu. Batı'da aileleri nesillerdir birbirleriyle çatışma hâlindeydi. Ama belki de onları ortak bir noktada buluşturan, paylaştıkları bu tarihi.

İkisinin de Ci'Dan ve Le'Dan ailelerine özgü güçlü elmacık kemiklerine ve çene hattına sahip olmasının dışında, Batı'nın alame-tifarıkası olan saçları vardı. İkisi de Güney'de normalin dışındaydı, ebeveynlerinin biri oradan biri buradan olan iki dünyanın melezleri. Aldrik'in teninin hayaletimsi solukluğu Güney'e uyuyordu ama koyu gözleri hiç de öyle değildi. Erion ise tam tersinden mustarıptı.

"En azından yazın geri kalanında, yani burada olacağım süre boyunca, Kule'nin gelecekte yaşanacak olan maskaralıklardan hiçbirine karıştırılmayacağına dair şahsen garanti vermem sizin için yeterli olur mu?"

"Ne?" Baldair öfkeli bir ses çıkardı. "Sen benim bakıcım değilsin."

Aldrik uzun bir an boyunca Erion'u tarttı, kardeşine döndüğünde bakışları sertleşmişti. "Sanırım sonunda güvenilebileceğim biri var," diye dudak büktü. "Tamam, Erion, madem sen öyle istiyorsun, bundan sonra Kule'min karıştırıldığı herhangi bir olay senin başına patlar. Belki de cezayı bir başkasının üstüne alması kardeşimi aptalca kararlar vermekten alıkoymaya yeter."

"Ben bir prensim ve ne istersem onu yapacağım!"

"Baldair, *lütfen*." Prens, Erion'un açtığı kaçış yolunu mahvetmek üzereydi.

"Sen benim yedeğimden başka bir şey değilsin," diye iğneledi Aldrik. "Yani bir yedeğin davranması gerektiği gibi davran ve dünyanın sana bir gün ihtiyaç duyup duymayacağını bekle."

Baldair öfkeden köpürüyordu.

"Hadi gidelim." Erion durumun laf dalaşını geçip kaba kuvvete doğru ilerlediğini anlayınca genç prensi sürükleyerek uzaklaştırdı.

Olmaları gereken bir yer yoktu ama dünyanın, Veliht Prens'in karşısı olmayan herhangi bir yerinde olsalar yeterdi.

Jax, Aldrik'in az evvel konuşulan sözlerin yankısını taşıyan sert bir bakışına maruz kaldıktan sonra onları takip etti.

"Sadece kıskanıyorsun. Senin gibi bir zavallıyı kimse asla sevmeyeceği için kıskanıyorsun." Baldair acımasızdı.

"Zorlama." Erion bir ateş patlaması bekleyerek gergince Aldrik'e baktı. Ama Veliht Prens gerçekten de olgunlaşmıştı. Duygularında daha kontrollü, cevaplarında daha ölçülüydü. Genç kardeşini sıradan bir hizmetkârdan başka bir şey olarak görmüyordu – bir tanrının huzurunda hakaret eden bir fare.

Her hâliyle örnek bir lorddu; korkutucu ve mesafeli. Bu, Erion'a her daim övmesi gereken bir şey olarak öğretilmişti ve kendini git-tikçe daha da özdeşleştirdiği bu alışılmışın dışındaki soyluyu daha da takdir etmesine neden oldu. Baldair'in sakladığı duyguların da farklı bir şekilde olsa da en az abisinininki kadar hayranlık uyandırıcı olduğunu keşfetmişti Erion.

Onlar sarayın içine doğru ilerlerken Veliht Prens'in mesafeli, gizemli gözlerinde son sözü söylemekten daha etkili olan bir bakış vardı.

"Hiç öğrenmiyorsun, değil mi?" Erion, Prens'in varlığından kurtuldukları anda rahatlamayla iç geçirdi.

"Abimin tahta yaklaştıkça iyice göt herifin tekine dönüştüğünü öğrendim." Baldair, Erion'un onu yarı sürüklediği tutuşundan kolunu kurtardı. "Gerçekten tahta geçerse bizi neler beklediğini bir düşünsene."

"Ve sen." Erion, Jax'e döndü. "Kızı neden Kule'den geçirmeyi düşündün ki?"

"Kimsin sen, annemiz mi?" Baldair gülermiş gibi bir ses çıkardı.

Erion, *birinin* annelik görevini üstlenmesi gerektiği gerçeğini dile getirmek için kendini zor tuttu. Omuzlarına yeteri kadar annelik yüklenmişti zaten.

“Kimsenin onu görmeyeceğini bildiğim tek yoldu. Ve sen de kimsenin onu görmemesi gerektiğini vurgulamıştın.” Jax omuz silkti, hiç de özür diler gibi bir tavır yoktu.

“O yolun artık yasaklı bölge olduğu konusunda hemfikir olabilir miyiz?” diye sordu Erion iç geçirerek. “Aldrik bu konuda oldukça ciddi.”

“Öyleydi, değil mi?” Baldair’in ses tonu Erion’u bu gerçeği dile getirdiğine ânında pişman etmişti. “Sence niye?”

“Dedi ya, Kule’nin güvenliği meselesi,” diye Prens’in sözlerini tekrarladı Erion.

“Büyük ihtimalle yanındaki kişi yüzündendir,” dedi Jax de neredeyse aynı anda.

“Kiminleydi ki?” Baldair’in yüzü kötücül bir sırıtışla aydınlandı.

Erion, Baldair’in sadece abisine işkence edebilme olasılığından bu kadar keyif almamasını diledi.

Jax omuz silkti. “Kızı tanımıyorum.”

“Kız mı?”

“Sanki sadece senin kaçamakların varmış gibi.” Erion başını iki yana salladı. “Gerçekten de şu an saraydaki dedikoducu kadınlar gibi Prens Aldrik’in aşk hayatını mı tartışıyoruz?” Büyük prens bu konuşmalarını duyarsa durumu kurtarmanın bir yolu olmayabilirdi. Her ne kadar Erion bundan hoşlanmasa da Veliht Prens’in savaşa karışmış olma ihtimalini duyduğunda aklına gelen ilk şey bunu annesine yazmaktı.

“Babam şu an seçkin leydilerle benim aramı yapmaya çalışmıyor. Aldrik’in dikkatinin dağılmaya başladığını belki de ona söylemem gerekiyordu.”

“Lütfen durumu daha da kötüleştirme.” Erion iç geçirdi. “Sadece... kahvaltı edebilir miyiz?”

“Bence babamı da davet etmeliyim.” Erion arkadaşını kendinden korumak ve İmparator’la yemek yemek arasında ikiye bölünmüştü. Koridorda Baldair’in yanı sıra sessiz ve uzun adımlarla ilerlerken, iki seçeneği de ne teşvik edebiliyor ne de vazgeçirmeye

çalışabiliyordu. Göğsünde kalbinin olması gereken yerde bir düğüm vardı.

“En tuhafı bu değildi gerçi.” Hepsini kurtarmak için ortaya çıkan, en çok yardıma ihtiyacı olan kişiydi.

“Neydi peki?” Baldair yemi yutmuştu.

“Bir korsan lanetiyle alakalı bir şey...” Jax heyecan yaratmaya çalışıyorsa bunda başarılı olmuştu.

“Korsan laneti mi?” Baldair uzunca bir süre düşündü. “Adela Lagmir mi?”

“Adını öylece söyleyecek misin yani?”

“Ben çocuk değilim.” Baldair cesurca kıkırdadı. “Denizlerin kötü şöhretli felaketinin konumuzla ne alakası var?”

“Melina, bulduğum geçidin sonundaki odada onun sembolünü gördü.”

“Geçidin sonundaki oda mı?” Baldair olduğu yerde durdu.

“Bize gösterebilir misin?” Baldair, Aldrik’e savaş açmayı aklına koymuşken Erion, Prens’in İmparator’u görmemesinin daha iyi olabileceği gerçeğini kabullenme gücünü kendi içinde bulabilmişti. Yaz boyunca İmparator’la tanışmak için başka fırsatları da olacaktı, Erion kendini bununla teskin etmeye çalıştı. Arkadaşı için doğru olanı yapıyordu ama yine de bir fedakârlıkmış gibi geliyordu ona.

“Tabii Prens’imizi memnun edecekse?” Jax, Baldair’e boyun eğdi. Söz konusu sadakat olunca devreye giren bir içgüdü vardı. Ama ailesinin çıkarlarını düşünmek üzere eğitilmiş Erion’unun aksine Jax buna mecbur bırakılmıştı.

“Gizli bir oda mı? Korsan Kraliçe’nin sembolü mü? Tabii bunlar beni memnun eder!” Baldair kahkaha attı. “Hikâyeyi bilmiyor musun?”

Baldair’in en önemli detay addettiği şeyi ne Jax ne de Erion hatırlayabiliyormuş gibiydi.

“İmparatorluk’tan Lyndum’a ait ‘kraliyet hazinesi’ ile kaçtı ve hazine hiç bulunamadı.”